

De sage van de zeemeermin

Van de vissers van het dorp Westenschouwen wordt verteld dat ze vroeger erg rijk waren, zo rijk als de zee diep. Het scheen ook nog een trots en ijdel volkje te zijn, dat zijn vissersschepen versierde met zilver en goud. De vissers waren trouwens niet alleen ijdel, maar ook wreed. Eens vingen deze vissers in hun netten een beeldschone zeemeermin die, omdat ze op het land niet kan leven, klaagde en smeekte om vrijgelaten te worden.

Haar man (de meerman) zwom wanhopig om het schip heen en volgde het tot in de haven van Westenschouwen, maar de vissers lachten en lieten haar niet vrij. Ze legden het arme zeemeerminnetje op de wal en de meerman zag haar op de kade van Westenschouwen sterven. Hij barstte in woede uit en wierp een handvol zand en wier in de haven en riep:

Westenschouwe, 't zal je rouwe, dat je genome hebt mijn vrouwe. Westenschouwe zal vergaan de toren alleen zal blijve staan.

Sindsdien is de haven van Westenschouwen verzand en de harteloze vissers werden zo arm dat ze als bedelaars over het eiland Schouwen-Duiveland moesten trekken.

Nadat de toren in 1845 was afgebroken, verplaatste de sage zich naar de Plompetoren van het eveneens vergane Koudekerke.

